

Ο «πνευματικός μηδενισμός» ενός αξιωματούχου της ρωμαϊκής κοινωνίας - Του Πρωτοπρ. Ιωάννου Γκιάφη

/ [Γνώμες](#)

Ο “πνευματικός μηδενισμός” ενός αξιωματούχου της ρωμαϊκής κοινωνίας

(Κυριακή Δ' Ματθαίου)

[Πρωτοπρ. Ιωάννου Γκιάφη](#)

Πολιτικού Επιστήμονος-Θεολόγου

Προϊσταμένου Ι. Ν. Αγίου Χριστοφόρου Αγρινίου

Μια ξεχωριστή φιλοσοφική κατεύθυνση μέσα στον χώρο της φιλοσοφίας είναι αυτή του **μηδενισμού** ή **νιχιλισμού**. Ως θεωρία διατείνεται την ολοκληρωτική άρνηση. Απορρίπτει τις ηθικές αξίες. Αρνείται τη συνεργασία με πολιτικούς και κοινωνικούς θεσμούς, όπως την κρατική εξουσία, την Εκκλησία, την εκπαίδευση κ.ά. Δεν αποδέχεται την ιστορική εξέλιξη και υποστηρίζει ότι η ανθρώπινη ιστορία καταλήγει στην καταστροφή και στο αδιέξοδο. Δεν πιστεύει στην ύπαρξη νοήματος στη ζωή. Όλα τα ενατενίζει με έναν “

ισοπεδωτικό οφθαλμό“. Παντού στον μηδενισμό κυριαρχεί το απόλυτο μηδέν και απουσιάζει η ελπίδα για ανάπτυξη και ευημερία.

Όμως ίσως μας γεννηθεί ο προβληματισμός τι σχέση υπάρχει μεταξύ του “φιλοσοφικού μηδενισμού” και της ευαγγελικής περικοπής της Κυριακής Δ’ Ματθαίου. Και η απάντηση κρύβεται στο πρόσωπο που μας παρουσιάζει ο ιερός ευαγγελιστής Ματθαίος, τον Ρωμαίο Εκατόνταρχο. Παρουσιάζοντάς μας τη συνάντηση του Κυρίου μετά του Εκατόνταρχου στην πόλη της Καπερναούμ, επικεντρώνεται στο πρόσωπο του Ρωμαίου αξιωματούχου, ο οποίος προσήλθε στον Ιησού για να τον θερμοπαρακαλέσει για τον παραλυτικό δούλο του. Κι ο Χριστός ανταποκρίνεται καταφατικά στο αίτημά του για να ανακουφίσει τον υπηρέτη του από το κρεβάτι του πόνου στο οποίο βασανίζονταν. Συγκεκριμένα του απαντάει ότι θα τον επισκεφτεί στην οικία του προκειμένου να θεραπεύσει τον δούλο του. Και ο Εκατόνταρχος του αντιλέγει ότι: **“Κύριε, οὐκ εἰμὶ ἱκανὸς ἵνα μου ὑπὸ τὴν στέγην εἰσέλθῃς· ἀλλὰ μόνον εἶπὲ λόγῳ, καὶ ἰαθήσεται ὁ παῖς μου.**” (Ματθ. η’,8). Θεωρεί πως δεν είναι άξιος ο ίδιος ο Υιός του Θεού να τον επισκεφτεί στην οικία του, αρκεί το θεϊκό του κέλευσμα για τη σωτηρία του ασθενή δούλου του. Κι εδώ φανερώνεται όχι ο “φιλοσοφικός μηδενισμός“, αλλά ο “πνευματικός μηδενισμός” του Ρωμαίου αξιωματούχου.

Ο Εκατόνταρχος πιστεύει ακράδαντα πως είναι μηδαμινός ενώπιον του “Ποιητή ουρανού και γης“. Η δική του κοσμική εξουσία είναι οριοθετημένη, ενώ η πνευματική εξουσία του Χριστού είναι άνευ ορίων, αφού είναι ο Δημιουργός του σύμπαντος κόσμου. Αναγνωρίζει μέσα από τη συνειδητοποίηση της δικής του μηδαμινότητας, την ανίκητη και αδαπάνητη δύναμη του Ιησού και πιστεύει ότι ο ίδιος ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός νικά τον θάνατο και σκορπίζει την αιωνιότητα. Ο Ιερός Χρυσόστομος θα τονίσει ερμηνεύοντας αυτό το ευαγγελικό χωρίο ότι: *“σφόδρα ανάξιο λέγει ο Εκατόνταρχος τον εαυτό του όχι μόνο της ευεργεσίας, αλλά και του ερχομού του Κυρίου στην οικία του.”* Με αυτή του τη φράση ο αξιωματικός του ρωμαϊκού στρατού μας δείχνει τη συναίσθηση της αμαρτωλότητάς του σε σχέση με την αγιότητα και την καθαρότητα του Θεανθρώπου Κυρίου μας. Άρα ο Εκατόνταρχος μηδενίζει τον ίδιο του τον εαυτό μπροστά στον Μέγα Ιατρό των ψυχών και των σωμάτων ημών, αφού εμπιστεύεται τον Χριστό ως τον κατεξοχήν εξουσιαστή της ζωής και του θανάτου.

Το αποτέλεσμα αυτής της στάσης του αξιωματικού είναι στο τέλος ο Χριστός να θεραπεύσει τον δύσμοιρο δούλο του, αλλά και να επαινέσει τον Εκατόνταρχο για αυτή του την πίστη. Ποιά ήταν τα τελευταία λόγια του Κυρίου μας στην ευαγγελική περικοπή; **“Ὑπάγε, καὶ ὡς ἐπίστευσας γεννηθήτω σοι.”**(Ματθ. η’,13). Δηλ. *“ας γίνουν τα πράγματα όπως εσύ πίστεψες”*. Ο Χριστός δεν τον επαινεί μόνο για την πίστη του, αλλά και τον ανταμείβει με το να δωρίσει την πολυπόθητη υγεία στον παραλυτικό δούλο του. Αφήνει να φανεί αρχικά η

προαίρεση του αξιωματικού και μετέπειτα τον ευεργετεί με τη θεραπεία του υπηκόου του. Ο Κύριος ως παντογνώστης διείδε μέσα στην ψυχή του Εκατόνταρχου τον πλούτο της πίστεώς του και γι' αυτό συγκαταβαίνει και επιλύει το πρόβλημά του. Συνεπώς δικαίως οι πατέρες της Εκκλησίας μας τονίζουν πως μέσα από το παράδειγμα του Εκατόνταρχου φανερώνεται το ποιά θα πρέπει να είναι η πίστη και η ταπεινοφροσύνη των χριστιανών.

Παρουσιάζοντας τον Ρωμαίο αξιωματικό ο ιερός ευαγγελιστής Ματθαίος μας οδηγεί στην αυτοκριτική μας. Υπάρχει άραγε η συναίσθηση της μηδαμινότητάς μας ενώπιον του μεγαλείου του Θεού ή μήπως θεωρούμε τους εαυτούς μας αυθεντίες και δεν δεχόμαστε τα λάθη μας; Υπάρχει άραγε η συνειδητοποίηση της αμαρτωλότητάς μας μπροστά στην αγιοσύνη και τελειότητα του Παντοκράτορος Κυρίου ή μήπως διακατεχόμαστε από το αίσθημα της ηθικής μας τελειότητας και ότι δεν υπάρχουν αμαρτίες στην καθημερινότητά μας; Διότι πολλοί σύγχρονοι χριστιανοί μολονότι είναι βαπτισμένοι και ζουν μέσα σε μια χριστιανική κοινωνία, προτιμούν το θέλημα το δικό τους και όχι το θέλημα του Θεού. Πολλοί δυστυχώς περιορίζουν τις ανθρώπινες αμαρτίες στις μεγάλες εγκληματικές πράξεις (π.χ. φόνους, ληστείες, πάσης φύσεως βιαιότητες κ.ά.) παραθεωρώντας τις διάφορες καθημερινές αστοχίες τους. Και εδώ κρύβεται ο ανασταλτικός παράγοντας του εγωισμού ο οποίος δεν αφήνει να παραδεχθούμε τα μικρά ή μεγάλα σφάλματά μας στο μυστήριο της μετανοίας. Αλλά υπάρχουν και αυτοί που επειδή είναι κάτοχοι της γνώσης και της σοφίας του πρόσκαιρου κόσμου αυτού, θέτουν το κομμάτι της "πίστης" σε υποδεέστερη θέση και την υποτιμούν. Λησμονούν ότι η πίστη αυτή εδραιώθηκε με το αίμα των μαρτύρων και τα δάκρυα των οσίων, μα κυρίως μέσα από τη σταυρική θυσία του Κυρίου μας στον Γολγοθά.

Ο Ρωμαίος Εκατόνταρχος μας διδάσκει την επίγνωση της αμαρτωλότητάς μας στη ζωή μας, διότι *"οὐδεὶς γὰρ ἀναμάρτητος, εἰ μὴ Σὺ ὁ δυνάμενος, καὶ τοῖς μετὰστασι δοῦναι τὴν ἀνάπαυσιν."* Κατανοώντας την αναξιότητά μας, τότε ελκύουμε όλο και περισσότερο τη Χάρη του Θεού στη ζωή μας. Έλεγε διαρκώς ο γέροντας Ευσέβιος Γιαννακάκης: *"Αν ο πιστός αναγνωρίζει το σφάλμα του και κατηγορεί τον εαυτό του, καταισχύνεται ο διάβολος και τον αγκαλιάζει η αγάπη του Θεού. Γι' αυτό πρέπει ν' αναγνωρίζει ότι: "Εγώ φταίω, δεν φταίει κανένας άλλος".* Είθε πάντοτε η ζωή μας να χαρακτηρίζεται από την συναίσθηση της μηδαμινότητάς μας, ώστε ο Κύριος ν' αναπαύεται στην καρδιά μας. Γένοιτο!